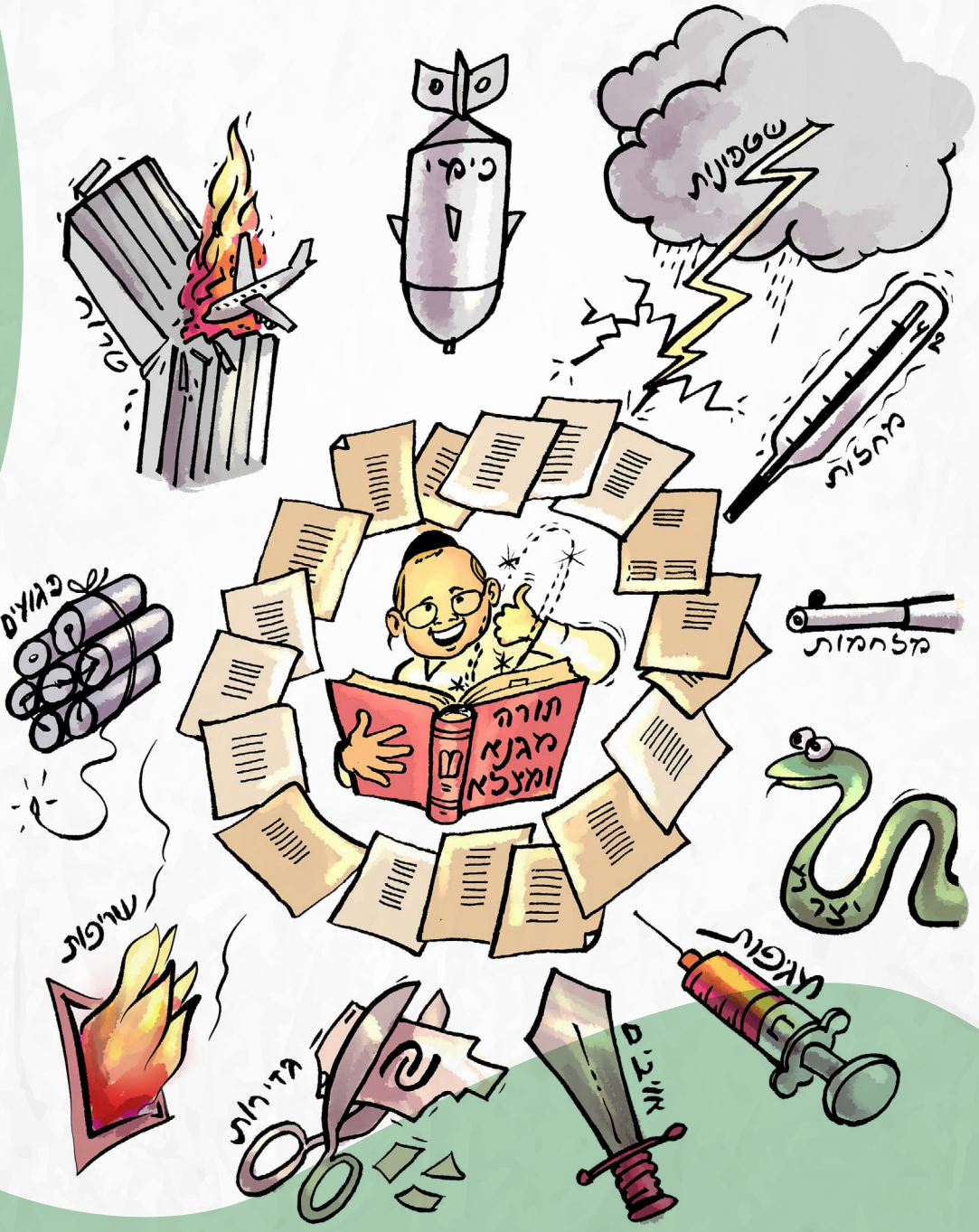

ילדי בני היכלא

הפקדתי שומרים

מחזיקים את העולם

חוברת למוד מיוחדת לילדי קהלות הקדש בעקבות המצב השורר בארץ הקדש
ילדי בני היכלא לומדים ומתחזקים לשמירה והגנה על עם ישראל
פרטים נוספים בקו בני היכלא שלוחת "הפקדתי שומרים"

בני ברק
תורה · חינוך · חסידות · עיר שהיא עולם
אגף קהילות צעירים ונוער

הַלְמוּד הַיּוֹמִי | רְמָה א' | יוֹם שְׁלִישִׁי כ"ה תִּשְׁרֵי

שָׁלוֹם לָכֶם יְלָדִים יְקָרִים וְחֲבִיבִים.

זֶה שׁוּב אֲנִי, בְּנִי. לֹא חָשַׁבְתִּי שֶׁנִּתְרָאֶה מֵהֵר כָּל כָּךְ שׁוּב. אֲבָל הִנֵּה אֲנַחְנוּ שׁוּב נִפְגָּשִׁים לִלְמֹד וּלְהַחְכִּים יַחַד.

בְּיָמִים כָּאֵלּוּ כְּמוֹ שֶׁכֻּלְּכֶם בְּטֹח יוֹדְעִים שֶׁיֵּשׁ הַרְבֵּה יְהוּדִים שֶׁבְּצַעַר, וְשׁוֹנְאֵי יִשְׂרָאֵל רוֹצִים לַעֲשׂוֹת צָרוֹת לִיהוּדֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. וְיֵשׁ יְלָדִים שֶׁכָּל הַדִּבּוּרִים קָצַת מְבַלְבְּלִים אוֹתָם וְהָאַזְעָקוֹת וְהַקּוֹלוֹת מַפְחִידִים אוֹתָם. לָכֵן נִלְמַד הַיּוֹם עַל מִצְוָה חֲשׁוּבָה שֶׁהִיא שׁוֹמֶרֶת עָלֵינוּ וּמְגִנָּה עָלֵינוּ. מִצְוּוֹת הַמְּזוּזָה.

אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים כָּל יוֹם בְּקְרִיאַת שְׁמַע 'וּכְתַבְתָּם עַל מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ', שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא צִוָּה אוֹתָנוּ לָשִׂים בְּכָל מְזוּזוֹת הַבַּיִת [בַּלְשׁוֹן הַתּוֹרָה מְזוּזָה זֶה הַמַּשְׁקוֹף בְּשִׁבְצִידֵי הַדֶּלֶת] וּבַשְּׁעָרִים אֶת 'הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה' וְהַכַּוָּנָה הִיא לְכָל קְרִיאַת שְׁמַע מֵהַפָּסוּק הָרִאשׁוֹן שֶׁל 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' וְעַד סוֹף פֶּרֶק הַשֵּׁנִי שֶׁל פָּרָשַׁת קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁזֶּה 'עַל מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ' [הַשֵּׁנִי] שֶׁבְּסוֹף פָּרָשַׁת 'וְהָיָה אִם שָׁמוֹעַ'. אֶת הַמְּזוּזָה תּוֹלִים בְּצַד יָמִין [שֶׁל מִי שֶׁבָּא מִבַּחוּץ] וְהַגְּמָרָא אוֹמֶרֶת שֶׁעַל זֶה הוֹלֵךְ הַפָּסוּק 'ד' שׁוֹמְרֶךָ ד' צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ' שֶׁיַּד יָמִין הַכַּוָּנָה הִיא לִמְזוּזָה שֶׁהִיא שׁוֹמֶרֶת וּמְגִנָּה עָלֵינוּ. וְאִם שָׂמְתָם לֵב שֶׁעַל הַבַּיִת שֶׁל הַמְּזוּזָה כָּתוּב אֶת הָאוֹת שִׁי"ן. שֶׁזֶּה קִצּוּר שֶׁל מָה שֶׁכָּתוּב עַל הַקֶּלַף מִבִּפְנִים שִׁי"ן דָּלֶ"ת יוֹ"ד. שֶׁזֶּה שֵׁם הַשֵּׁם, וְכָתְבוּ בַּסְּפָרִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָאֵלּוּ הֵם רָאשֵׁי תֵּבוֹת שֶׁל שׁוֹמֵר דַּלְתוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַקב"ה מֵגֵן עַל הַפְּתָחִים וְעַל בָּתֵּי יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרָה. וְעוֹד יוֹתֵר מִזֶּה אוֹמֶרֶת הַגְּמָרָא שֶׁמָּכָךְ נִרְאֶה וְנִלְמַד שֶׁלֹּא כְּמִדַּת מֶלֶךְ בָּשָׂר וָדָם דַּרְכּוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, שֶׁמֶּלֶךְ בָּשָׂר וָדָם הוּא יוֹשֵׁב בְּתוֹךְ הָאַרְמוֹן שֶׁלּוֹ וְהוּא מַקִּיף אֶת עַצְמוֹ בַּשּׁוֹמְרִים מִבַּחוּץ שֶׁיִּשְׁמְרוּ עָלָיו, אֲבָל אֲנַחְנוּ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא מְלָכֵינוּ אוֹמֵר לָנוּ שְׁבוּ בְּבָתֵּיכֶם וַאֲנִי אֶשְׁמֹר עֲלֵיכֶם מִבַּחוּץ.

אָמְנָם אֲנַחְנוּ מְקַיְּמִים אֶת מִצְוַת מְזוּזָה כִּי ד' צִוָּה וְלֹא רַק בִּגְלַל הַשָּׂכָר, אֲבָל הַתּוֹרָה אָמְרָה מָה הַשָּׂכָר שֶׁל מִי שֶׁמְּקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה הַזּוֹ.

בּוֹאוּ יְלָדִים נִבְטַח יַחַד בַּד' יִתְבָּרַךְ שֶׁאוֹהֵב אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאִתָּנוּ וְשׁוֹמֵר וְיִשְׁמֹר עָלֵינוּ מִכָּל צָרָה.

הַמְּשִׁימָה הַיּוֹמִית | רְמָה א' | יוֹם שְׁלִישִׁי כ"ה תִּשְׁרֵי

מָה מְסַמֶּלֶת הָאוֹת שִׁי"ן הַכְּתוּבָה עַל בֵּית הַמְּזוּזָה מִבַּחוּץ?

א. שֶׁהַמְּזוּזָה בְּצַד שְׂמֹאל.
ב. זֶהוּ קִצּוּר שֶׁל הַשֵּׁם שִׁי"ן דָּלֶ"ת יוֹ"ד הַכָּתוּב עַל הַקֶּלַף.
ג. שֶׁהַמְּזוּזָה הִיא שְׁמִירָה.

מֵהֶם רָאשֵׁי הַתֵּבוֹת שֶׁל שִׁי"ן דָּלֶ"ת יוֹ"ד הַמְּזֻכָּרִים בַּסְּפָרִים?

א. שׁוֹמֵר דַּלְתוֹת יִשְׂרָאֵל.
ב. שְׁמֹעוּ דְּבַר ד'.
ג. תְּשׁוּבוֹת א וּב' נְכוֹנוֹת.

מָה הַכַּוָּנָה מְזוּזָה בִּלְשׁוֹן הַתּוֹרָה?

א. הַקֶּלַף שֶׁעָלָיו כּוֹתְבִים אֶת פָּרָשַׁת שְׁמַע.
ב. הַבַּיִת [הַקַּסְפָּא] שֶׁלְּתוֹכוֹ מַכְנִיסִים אֶת הַקֶּלַף.
ג. הַמַּשְׁקוֹף שֶׁבְּצִדֵּי הַדֶּלֶת.

"תָּנוּ רַבָּנָן חֲבִיבִין יִשְׂרָאֵל שֶׁסִּבְּבָן הקב"ה בְּמִצְוֹת תְּפִלִּין בָּרֹאשֵׁיהֶן וּתְפִלִּין בִּזְרוֹעוֹתֵיהֶן וְצִיצִית בִּבְגָדֵיהֶן וּמְזוּזָה לְפִתְחֵיהֶן.. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר כֹּל שֶׁיֵּשׁ לוֹ תְּפִלִּין בְּרֹאשׁוֹ וּתְפִלִּין בִּזְרוֹעוֹ וְצִיצִית בִּבְגָדוֹ וּמְזוּזָה בְּפִתְחוֹ הַכֹּל בְּחִזּוּק שֶׁלֹּא יֶחֱטָא שֶׁנֶּאֱמַר וְהַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ לֹא בִּמְהֵרָה יִנָּתֵק וְאוֹמֵר חֹנֶה מַלְאַךְ ה' סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם" (תַּלְמוּד בָּבְלִי מַסֶּכֶת מְנָחוֹת דַּף מג)

בני ברק
תורה · חינוך · חסידות · עיר שהיא עולם
אגף קהילות צעירים ונוער

יו"ל ע"י מערכת 'בני היכלא'
שע"י אגף 'קהילות צעירים ונוער'
עיריית בני ברק

תורה דיליה
לחיזוק קנין אישי בתורה
שע"י עמותת מעשה ידי 580584555

הפקה: תורה דיליה 03-800-9090
t038009090@gmail.com
© כל הזכויות שמורות

תודת המערכת נתונה
למשתתפים בכתיבת הגליון:
הרב אברהם קורלנסקי
הרב מאיר גרוניך
הרב שמואל ברקוביץ

עימוד ועיצוב: ז. הלר
zh720139@gmail.com

שָׁלוֹם לָכֶם יְלָדִים.

בְּעֶזְרַת ד' בִּימֵים הַקְּרוֹבִים נִלְמַד קְצָת עַל הַשַּׁבָּת.

רַבֵּנוּ בַּעַל הָ'אִבְּן עֶזְרָא' כָּתַב שִׁיר מְפֹרָסָם וְנִפְלָא עַל הַשַּׁבָּת וּבְרֹאשׁוֹ כָּתַב כָּךְ "כִּי אֶשְׁמְרָה שַׁבָּת ק-ל יִשְׁמְרֵנִי". שֶׁכְּשֶׁשּׁוֹמְרִים אֶת הַשַּׁבָּת אָז הקב"ה שׁוֹמֵר וּמָגֵן עָלֵינוּ. כִּי שַׁבָּת קֹדֶשׁ הִיא הַקֶּשֶׁר וְהַסִּימָן שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נָתַן בֵּינוֹ לְבֵינֵינוּ - "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת [וְסִימָן] הִיא [הַשַּׁבָּת] לְעוֹלָם".

וְעַל כַּמָּה חֲשׁוּבָה הַשַּׁבָּת נִסַּפֵּר מָשָׁל קָצָר שֶׁהָיָה מְסֻפָּר מָרָן הַסָּבָא קַדִּישָׁא בַּעַל הֶחָפֵץ חַיִּים. מַעֲשֶׂה בְּבַעַל חֲנוּת גְּדוֹלָה שֶׁהִצְלִיחָה מְאֹד, יוֹם אֶחָד הִפְתִּיעוּ כָּל הָאֲנָשִׁים לִרְאוֹת כִּי הַדְּלָתוֹת סְגוּרוֹת וְהַחֲנוּת חֲשׁוּכָה, הֵבִינוּ כֻּלָּם כִּי כַּנִּרְאֶה בַּעַל הַחֲנוּת לֹא מַרְגִּישׁ טוֹב אוֹ שֶׁהוּא נָסַע לְתִקּוּפָה לְאֵיזֶה צָרֶךְ אֲבָל אַף אֶחָד לֹא חָשַׁב שֶׁהַחֲנוּת נִסְגְּרָה לְתָמִיד. אֲבָל יוֹם אֶחָד רָאוּ הָאֲנָשִׁים פּוֹעֲלִים עִם סֻלָּמוֹת אֲרֻכִּים בַּחֲזִית הַחֲנוּת מְטַפְּסִים וּמְסִירִים אֶת הַשֶּׁלֶט הַגָּדוֹל שֶׁעַל הַחֲנוּת, עַכְשָׁו כְּבָר אָמְרוּ כֻּלָּם שֶׁהַחֲנוּת נִסְגְּרָה לְתָמִיד וּכְבָר לֹא תַּחְזֹר לְהִפָּתַח. כָּךְ בְּדִיּוּק הִיא הַשַּׁבָּת הִיא הַשֶּׁלֶט בּוֹ אֲנַחְנוּ מוֹדִיעִים לְכָל הָעוֹלָם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּרָא אֶת הָעוֹלָם בְּשִׁשֶּׁת יָמִים וְהוּא צִוָּה אוֹתָנוּ לַעֲזֹב אֶת כָּל הַמְּלָאכוֹת בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ וְלָנוּחַ. וַאֲפִלּוּ אִם יְהוּדִי לֹא מַסְפִּיק שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה וְהַמִּצְווֹת כָּרָאוּי כָּל עוֹד הַשַּׁבָּת נִשְׁמֶרֶת וְהִיא תְּלוּיָה כְּמוֹ שֶׁלֶט אָז יֵשׁ עוֹד סִכּוּי. אֲבָל אִם חַס וְשָׁלוֹם גַּם הַשַּׁבָּת מִתְחַלֶּלֶת וּ'מוֹרִידִים אֶת הַשֶּׁלֶט' אָז ח"ו הַחֲנוּת נִסְגֶּרֶת. לָכֵן שְׁמִירַת שַׁבָּת קֹדֶשׁ חֲשׁוּבָה כָּל כָּךְ, וְיֵשׁ בָּהּ חֵלֶק שֶׁהוּא חָשׁוּב מֵהַרְבֵּה מִצְווֹת אֲחֵרוֹת. שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה פְּעָמִים כָּתוּב בְּפָרָשִׁיּוֹת הַתּוֹרָה בָּהֶם נִצְטַוִּינוּ עַל הַשַּׁבָּת אֶת הַמִּלָּה בְּרִית, כִּי כָּל הַבְּרִית וְהַהַבְטָחָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לִשְׁמֹר עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל תְּלוּיִים בְּשַׁבָּת קֹדֶשׁ.

נִתְחַזֵּק כֻּלָּנוּ בְּהִלְכוֹת הַשַּׁבָּת כְּמוֹ שֶׁעוֹד נִלְמַד בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, וְנִזְכֶּה שֶׁהַשֵּׁם יִשְׁמֹר אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרָה.

הַמְּשִׁמָּה הַיּוֹמִית | רְמָה א' | יוֹם רְבִיעִי כ"ו תִּשְׁרֵי

יֶלֶד יָקָר וְחָבִיב! מְצָא אֶת הַמִּלִּים הַבָּאוֹת בְּתִפְזֹרֶת שֶׁלְּפָנֶיךָ: שַׁבָּת קֹדֶשׁ | שַׁבָּת הַמַּלְכָּה | יוֹם מְנוּחָה | שַׁבָּתוֹן | אוֹת הִיא.

ש	י	ש	ל	ט	ק	א	ס	ר	א
ל	ב	ב	ג	פ	ש	ג	ב	ט	ו
ח	ד	ת	ר	ע	ת	ח	ט	ג	ת
ר	ה	ק	ה	ס	ט	מ	ל	ד	ה
ע	י	ו	מ	מ	נ	ו	ח	ה	י
ל	פ	ד	מ	ד	ל	צ	ט	ש	א
ח	ע	ש	נ	ג	ק	כ	מ	ב	ל
ע	ל	ח	ח	ח	פ	ר	ה	ת	צ
ר	ג	כ	כ	ד	א	ל	ס	ו	ש
ס	י	ד	נ	ט	ר	ח	ב	נ	ס
ה	ה	ש	כ	ב	ד	ל	נ	ע	ז

בְּהִתְהַלֶּכְךָ הִיא תִּשְׁמֹר עָלֶיךָ

סיפור אמיתי | עיבוד: אורי מן

הַסִּפּוּר הַבָּא אֵרַע בָּעִיר דֶּנְוֶר, הַנִּמְצֵאת בְּקוֹלֶרְדּוֹ שֶׁבְּאַרְצוֹת הַבְּרִית, הָיְתָה יְשִׁיבָה לְבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה. אֶחָד הַבַּחוּרִים הַמַּתְמִידִים שֶׁלָּמְדוּ בָּהּ, הָיָה שִׁמְעוֹן, שֶׁהָיָה יָדוּעַ בְּהַקְפָּדָתוֹ עַל סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה בְּכָל מְחִיר. תָּמִיד הָיָה שִׁמְעוֹן נִמְצָא בְּסִדְרֵי הַיְשִׁיבָה וְלוֹמֵד מִתְּחִלַּת הַסֵּדֶר וְעַד סוֹפוֹ, וְשׁוּם דָּבָר בָּעוֹלָם לֹא הָיָה יָכוֹל לַהֲזִיזוֹ מֵהַחֲלָטָתוֹ זוֹ.

יוֹם אֶחָד, הִתְעוֹרֵר שִׁמְעוֹן עִם כְּאֵבֵי שִׁנַּיִם עַזִּים, הוּא הִתְפַּלֵּל בַּיְשִׁיבָה, וּלְאַחַר מִכֵּן שָׂם פְּעָמָיו אֶל רוֹפֵא הַשִּׁנַּיִם שֶׁהָיָה בְּסָמוּךְ לַיְשִׁיבָה. מִכַּיָּון שֶׁהוּא הִגִּיעַ בְּשָׁעַת בֹּקֶר מֻקְדֶּמֶת, סָבַר שִׁמְעוֹן שֶׁהוּא יִתְקַבֵּל אֵצֶל הָרוֹפֵא מִיָּד.

אַךְ לֹא כָּךְ הָיָה, כַּאֲשֶׁר הִגִּיעַ שִׁמְעוֹן לְמִרְפְּאַת הַשִּׁנַּיִם, הִבְחִין שֶׁלְּפָנָיו יֵשׁ עוֹד שְׁלוֹשָׁה מַמְתִּינִים בַּתּוֹר. הוּא הָיָה בְּמֵצַר: מָה יַּעֲשֶׂה עַתָּה? אִם יַמְתִּין לְתוֹרוֹ, הוּא יְאַחֵר לְלִמּוּדָיו וְלֹא יַגִּיעַ לְסֵדֶר בַּזְּמַן. מִצַּד שֵׁנִי, כְּאֵב הַשִּׁנַּיִם הָיָה בִּלְתִּי נִסְבָּל, וְשִׁמְעוֹן הִרְגִּישׁ שֶׁהוּא לֹא יוּכַל לְהִתְרַכֵּז בְּלִמּוּדָיו בְּצוּרָה כָּזוֹ.

"אֲנִי צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּשָׁעָה תֵּשַׁע וָחֲצִי בַּלִּמּוּדִים שֶׁלִּי", אָמַר שִׁמְעוֹן לָאֲנָשִׁים שֶׁהִמְתִּינוּ לְפָנָיו בַּתּוֹר, "הַאִם תּוּכְלוּ לְוַתֵּר לִי עַל תּוֹרְכֶם, וַאֲנִי אֶכָּנֵס לָרוֹפֵא כָּעֵת?" שָׁאַל.

"כֵּן". עָנוּ לוֹ הָאֲנָשִׁים, וְשִׁמְעוֹן נִכְנַס אֶל הָרוֹפֵא. לְאַחַר זְמַן מָה, נִשְׁמַע מִבִּפְנִים חֲדַר הַהַמְתָּנָה קוֹל נֶפֶץ אַדִּיר וּזְעָקוֹת שֶׁלֹּא מֵהָעוֹלָם הַזֶּה. הָרוֹפֵא עָצַר אֶת מְלַאכְתּוֹ וּפָתַח אֶת הַדֶּלֶת בַּחֲשָׁשׁ. הָאָסוֹן שֶׁהִתְגַּלָּה לְעֵינֵיהֶם הָיָה נוֹרָא: הִתְבָּרֵר שֶׁנַּהַג שִׁכּוֹר נָסַע נָהַג בְּמְהִירוּת וְרִכְּבוֹ הִתְנַגֵּשׁ בְּכוֹחַ רַב בַּחֲדַר הַהַמְתָּנָה. הַדֶּלֶת נִפְרְצָה וְהוּא דָּרַס אֶת הַמַּמְתִּינִים בַּתּוֹר!

אֵין זֹאת אֶלָּא שֶׁשִּׁמְעוֹן נִצַּל בִּזְכוּת הַקְפָּדָתוֹ עַל שְׁמִירַת סִדְרֵי הַיְשִׁיבָה וּזְכוּת לִמּוּד הַתּוֹרָה עָמְדָה לוֹ!

(על פי 'שאל אביך ויגדך')

יְלָדִים יְקָרִים!

בִּימִים אֵלּוּ, זָקוּק עַם יִשְׂרָאֵל לִזְכוּיוֹת מְיֻחָדוֹת וְלִשְׁמִירָה וּמִתְפַּלְּלִים אָנוּ שֶׁבִּמְהֵרָה יוֹשִׁיעַ הקב"ה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל.

עַם יִשְׂרָאֵל זָקוּק לִזְכוּיוֹת שֶׁלָּכֶם - תִּינוֹקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן. לָכֵן, בָּחַרְנוּ בְּלִמּוּד שֶׁל הֲלָכוֹת "שַׁבָּת" שֶׁגָּדוֹל זְכוּתָהּ לִשְׁמִירָה וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּפִרְקֵי דְּרַבִּי אֱלִיעֶזֶר: **"הקב"ה שָׁמַר שַׁבָּת רִאשׁוֹן בָּעֶלְיוֹנִים, וְאָדָם שָׁמַר אוֹתוֹ רִאשׁוֹן בְּתַחְתּוֹנִים, וְהָיָה יוֹם הַשַּׁבָּת מְשַׁמְּרוֹ מִכָּל רָע".**

אַשְׁרֵיכֶם יְלָדִים יְקָרִים, שֶׁאַתֶּם לוֹמְדִים הֲלָכוֹת "שַׁבָּת" בְּחֵשֶׁק וּבְהַתְמָדָה וּגְדוֹלָה זְכוּתְכֶם לְהוֹסִיף זְכוּיוֹת לְעַם יִשְׂרָאֵל בִּימִים אֵלּוּ.

הַלִּמּוּד הַיּוֹמִי | רָמָה ב' | יוֹם שְׁלִישִׁי כ"ה תִּשְׁרֵי

מִשְׁנָה 201

ההספק היומי: פרק א' משנה ה'

בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים, אֵין שׁוֹרִין דְּיוֹ וְסַמְמָנִים וְכַרְשִׁינִים, אֶלָּא כְּדֵי שֶׁיִּשּׁוֹרוּ מִבְּעוֹד יוֹם. וּבֵית הִלֵּל מַתִּירִין:

ר"ע מברטנורה: אֵין שׁוֹרִין דְּיוֹ: סַמְמָנִים שֶׁעוֹשִׂים מֵהֶם דְּיוֹ לִכְתִיבָה. **וְסַמְמָנִים:** לְצֶבַע. **וְכַרְשִׁינִים:** מַאֲכָל בְּהֵמָה, וּרְגִילִים לִשְׁרוֹת אוֹתָן בְּמַיִם תְּחִלָּה, וְקוֹרִין לָהֶם בַּעֲרָבִי כרסנ"ה, וּבְלַעַ"ז ויצ"ש, וְסָבְרֵי בֵּית שַׁמַּאי אָדָם מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים כְּמוֹ עַל שְׁבִיתַת בְּהֵמָתוֹ, וְהֵינוּ טַעְמָא דְּאֵין נוֹתְנִין אוּנִין, וְהֵינוּ טַעְמָא דְּאֵין פּוֹרְשִׁין מְצוּדוֹת. וְגַר הַדּוֹלֵק בְּשַׁבָּת וּקְדָרָה שֶׁעַל גַּבֵּי כִּירָה דְּמוּדֶה בָּהּ בֵּית שַׁמַּאי, [בְּדַמַּפְקֵר] אַפְקוֹרֵי לְכֵלִים וְשׁוּב אֵינוֹ מְצַוֶּה עַל שְׁבִיתָתָן. **וּבֵית הִלֵּל מַתִּירִין:** מִשְּׁנָתָן הַמַּיִם מִבְּעוֹד יוֹם, אַף עַל פִּי שֶׁהֵן נִשּׁוֹרִין וְהוֹלְכִין בְּשַׁבָּת, דְּסָבְרֵי עַל שְׁבִיתַת בְּהֵמָה אָדָם מָזוֹן, דְּאִית בָּהּ צַעַר בַּעֲלֵי חַיִּים, אֲבָל לֹא עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים:

הַמִּשְׁמֶרֶת הַיּוֹמִית | רָמָה ב' | יוֹם שְׁלִישִׁי כ"ה תִּשְׁרֵי

1) מָה הַפֵּרוּשׁ "אָדָם מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים":

א) אָסוּר לְאָדָם לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֵלִים, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אִתָּם בְּעַצְמוֹ מְלָאכוֹת הָאֲסוּרוֹת בְּשַׁבָּת.

ב) אָסוּר לְאָדָם שֶׁבְּכֵלָיו תֵּעָשֶׂה מְלָאכָה הָאֲסוּרָה בְּשַׁבָּת (אֲפִלּוּ אִם הַמְּלָאכָה נַעֲשֵׂית מֵעַצְמָהּ לְלֹא עֲשִׂית פְּעֻלָּה מִצַּד הַכֶּלִי).

ג) אָסוּר לְאָדָם לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֵלִים בְּשַׁבָּת חוּץ מִכֵּלִים שֶׁמֵּעִידִים לַאֲכִילָה.

2) הָאִם אָדָם מָזוֹן עַל "שְׁבִיתַת כֵּלִים":

א) לכו"ע אָדָם מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים.

ב) לכו"ע אָדָם אֵינוֹ מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים.

ג) לב"ש, אָדָם מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים ולב"ה, אָדָם אֵינוֹ מָזוֹן עַל שְׁבִיתַת כֵּלִים.

3) אִם אָדָם מָזוֹן עַל "שְׁבִיתַת כֵּלִים", א"כ אֵיךְ מֻתָּר שֶׁיִּתְבַּשֵּׁל

אֹכֶל בְּסִיר בְּשַׁבָּת וְהֵרִי הַכֵּלִי שֶׁלּוֹ "מְבֻשָּׁל" בְּשַׁבָּת:

א) לְצֹרֶךְ "עֹנֶג שַׁבָּת" מֻתָּר שֶׁהַכֵּלִי שֶׁלּוֹ יַעֲשֶׂה מְלֶאכֶת "מְבֻשָּׁל" בְּשַׁבָּת.

ב) מְדֻבָּר שֶׁהוּא "הִפְקִיר" אֶת הַסִּיר שֶׁבּוֹ הָאֹכֶל מִתְבַּשֵּׁל, ולכו"ע אָדָם לֹא מָזוֹן עַל "שְׁבִיתַת כֵּלִים" שֶׁל "כְּלֵי הֶפְקֵר".

ג) בֶּאֱמֶת מֻתָּר שֶׁיִּהְיֶה אוֹכֶל מְבֻשָּׁל לְשַׁבָּת רַק בְּמִקְרֶה שֶׁהָאֹכֶל הִתְבַּשֵּׁל כְּבָר מִלִּפְנֵי שַׁבָּת.

יֶלֶד יָקָר וְחָבִיב! בְּתִפְזֹרֶת שֶׁלְּפָנֶיךָ כְּתוּבוֹת הַתְּשׁוּבוֹת הַנְּכוֹנוֹת בְּצוּרָה שֶׁל "רַכֶּבֶת" (הַתְּשׁוּבָה הַנְּכוֹנָה שֶׁל כָּל שְׁאֵלָה כְּתוּבָה בְּרַצְף בְּתִפְזֹרֶת. בְּרֶגַע שֶׁמָּצָאתָ אֶת הַמִּלָּה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁל כָּל תְּשׁוּבָה, תַּמְשִׁיךְ לְחַפֵּשׂ אֶת שְׁאָר הַמִּלִּים בְּכָל צוּרָה (בַּאֲלַכְסוֹן, מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, יְשָׁנָם מִלִּים מְחֻלָּקוֹת בִּשְׁתֵּי שׁוּרוֹת)

ש	ב	כ	ל	י	ו	ת	ע	ש	ה	מ	ל	ע
מ	ל	ב	ש	א	ד	מ	מ	ו	ז	ה	א	פ
ד	ל	כ	ת	ת	י	ב	ש	ל	ע	ר	כ	ל
א	י	מ	ו	ל	ב	ה	א	ד	מ	א	ה	ע
ל	ל	ע	ר	ה	ז	ו	מ	ו	נ	י	ה	ד
ר	ש	ב	י	ת	ת	כ	ל	י	מ		א	ב
ו	מ	ד	ו	ב	ר	ש	ה	ו	א	ה	ס	ע
ס	ר	י	ס	ה	ת	א	ר	י	ק	פ	ו	ל
א	ש	ב	ו	ה	א	ת	ב	ש	ב	ה	ר	ח
ד	ר	א	ג	ט	ו	כ	ל	מ	ת	ב	ש	ל

הֲלָכָה יוֹמִית | רָמָה ב' | יוֹם רְבִיעִי כ"ו תִּשְׁרֵי

ההספק היומי: פרק י"ג משניות ו' - ז'

מִשְׁנָה ו': צְבִי שֶׁנִּכְנַס לַבַּיִת וְנָעַל אֶחָד בְּפָנָיו, חַיָּב. נָעֲלוּ שְׁנַיִם, פְּטוּרִין. לֹא יָכֹל אֶחָד לִנְעֹל וְנָעֲלוּ שְׁנַיִם, חַיָּבִין. וְרַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹטֵר:

ר"ע מברטנורה: צְבִי שֶׁנִּכְנַס: מֵאֵלָיו לַבַּיִת וְנָעַל אֶחָד בְּפָנָיו, זוֹ הִיא צִידָּתוֹ. **נָעֲלוּ שְׁנַיִם פְּטוּרִים:** דַּהֲווּ לְהוּ שְׁנַיִם שֶׁעָשָׂאוּהָ. **לֹא יָכֹל אֶחָד לִנְעֹל:** אוֹרְחִיה הוּא לְנוֹעֲלוֹ בִּשְׁנַיִם, וְהֲרֵי לְכָל אֶחָד מְלָאכָה, דִּבְלָאוּ אִיהוּ לָא מִתְעַבְּדָה. **וְרַבִּי שִׁמְעוֹן פּוֹטֵר:** וְאֵין הֲלָכָה כְּרַבִּי שִׁמְעוֹן:

מִשְׁנָה ז': יָשַׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִלְאָהוּ, יָשַׁב הַשֵּׁנִי וּמִלְאָהוּ, הַשֵּׁנִי חַיָּב. יָשַׁב הָרִאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח וּמִלְאָהוּ, וּבָא הַשֵּׁנִי וְיָשַׁב בְּצִדּוֹ, אַף עַל פִּי שֶׁעָמַד הָרִאשׁוֹן וְהָלַךְ לוֹ, הָרִאשׁוֹן חַיָּב וְהַשֵּׁנִי פָּטוּר. הָא לְמָה זֶה דּוֹמֶה, לְנוֹעֵל אֶת בֵּיתוֹ לְשָׁמְרוֹ וְנִמְצָא צְבִי שָׁמוּר בְּתוֹכוֹ:

ר"ע מברטנורה: הַשֵּׁנִי חַיָּב: שֶׁהוּא צָד אוֹתוֹ. **הָא לְמָה זֶה דּוֹמֶה:** מֵאַחַר שֶׁנִּצּוֹד עַל יְדֵי רִאשׁוֹן. **לְנוֹעֵל אֶת בֵּיתוֹ לְשָׁמְרוֹ:** וְלֹא לָצוּד. **וְנִמְצָא צְבִי:** שֶׁהוּא נָצוּד כְּבָר שָׁמוּר בְּתוֹכוֹ, כָּךְ זֶה אַף עַל פִּי שֶׁעָמַד רִאשׁוֹן אֵין זֶה אֶלָּא כְּשׁוֹמְרוֹ לַצְּבִי שֶׁהָיָה לוֹ מֵאֶתְמוֹל. וְהַשֵּׁנִי פָּטוּר הָאֱמוּר בְּמַתְנִיתִין, פָּטוּר וּמְתֻּר:

הַסְבָּר בַּמִּשְׁנָה: אַף עַל פִּי שֶׁעָמַד הָרִאשׁוֹן וְהָלַךְ לוֹ, הָרִאשׁוֹן חַיָּב וְהַשֵּׁנִי פָּטוּר: מְדֻבָּר שֶׁהָאָדָם הָרִאשׁוֹן יָשַׁב בְּפֶתַח בְּחֻצָיו הַפְּנִימִי וְאִלּוּ הָאָדָם הַשֵּׁנִי הִתְיַשֵּׁב בְּחֻצָיו הַחִיצוֹנִי שֶׁל הַפֶּתַח (לְאַחַר שֶׁהַצְּבִי נָצוּד כְּבָר ע"י הָרִאשׁוֹן) וּלְאַחַר מִכֵּן הָאָדָם הָרִאשׁוֹן קָם וְנִכְנַס לְתוֹךְ הַבַּיִת לְלֹא שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְפַנּוֹת לוֹ אֶת הַפֶּתַח כְּדֵי לָצֵאת.

הַמְּשִׁימָה הַיּוֹמִית | רָמָה ב' | יוֹם רְבִיעִי כ"ו תִּשְׁרֵי

1) צְבִי שֶׁנִּכְנַס לַבַּיִת וְהַדֶּלֶת שֶׁל הַבַּיִת הָיְתָה כְּבֵדָה וְהִיא הָיְתָה יְכוֹלָה לְהִנָּעֵל רַק ע"י שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם. מָה הַדִּין שֶׁל הַשְּׁנַיִם שֶׁנָּעֲלוּ אֶת הַדֶּלֶת בִּפְנֵי הַצְּבִי:

א) שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

ב) שְׁנֵיהֶם חַיָּבִים.

ג) לת"ק שְׁנֵיהֶם חַיָּבִים ולר"ש שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

2) צְבִי שֶׁנִּכְנַס לַבַּיִת וְהַדֶּלֶת שֶׁל הַבַּיִת הָיְתָה יְכוֹלָה לְהִנָּעֵל אֲפִלּוּ ע"י אָדָם אֶחָד. מָה הַדִּין שֶׁל הַשְּׁנַיִם שֶׁנָּעֲלוּ אֶת הַדֶּלֶת בִּפְנֵי הַצְּבִי:

א) שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

ב) שְׁנֵיהֶם חַיָּבִים.

ג) לת"ק שְׁנֵיהֶם חַיָּבִים ולר"ש שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים.

3) יָשַׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִלְאָהוּ, יָשַׁב הַשֵּׁנִי וּמִלְאָהוּ, מִדּוּעַ הַשֵּׁנִי חַיָּב:

א) הַשֵּׁנִי צָד אוֹתוֹ שֶׁהָרִי הָרִאשׁוֹן לֹא מִלֵּא אֶת הַפֶּתַח וְהַצְּבִי הָיָה יָכוֹל אָז לָצֵאת מֵהַבַּיִת.

ב) הַשֵּׁנִי הָיָה אָדָם שָׁמֵן יוֹתֵר מֵהָרִאשׁוֹן וּמִמֵּילָא הַצְּבִי לֹא הָיָה יָכוֹל לִדְחֹף אוֹתוֹ וְלָצֵאת וְלָכֵן זֶה נֶחְשָׁב שֶׁהַשֵּׁנִי צָד אוֹתוֹ.

ג) הָאָדָם הַשֵּׁנִי הֵקִים אֶת הָרִאשׁוֹן מֵהַפֶּתַח וּמִמֵּילָא זֶה נֶחְשָׁב שֶׁרַק הוּא צָד אוֹתוֹ.

יֶלֶד יָקָר וְחָבִיב! מָתַח קַו בֵּין הַמִּקְרֶה לְבֵין הַהֲלָכָה הַמַּתְאִימָה לוֹ.

אֵיךְ נַעֲשְׂתָה נְעִילַת הַפֶּתַח:	הַהֲלָכָה:
נָעַל אֶחָד בְּפָנָיו ⊙	⊙ מְחֻלָּקֶת אִם פְּטוּרִים אוֹ חַיָּבִים
יָכוֹל אֶחָד לְנָעֲלוֹ וְנָעֲלוּ שְׁנַיִם ⊙	⊙ הַשֵּׁנִי חַיָּב
לֹא יָכוֹל אֶחָד לְנָעֲלוֹ וְנָעֲלוּ שְׁנַיִם ⊙	⊙ פָּטוּר וּמְתֻּר
יָשַׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא מִלְאָהוּ, יָשַׁב הַשֵּׁנִי וּמִלְאָהוּ ⊙	⊙ חַיָּב
יָשַׁב הָרִאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח וּמִלְאָהוּ וּבָא הַשֵּׁנִי וְיָשַׁב בְּצִדּוֹ וַאֲפִילּוּ עָמַד הָרִאשׁוֹן וְהָלַךְ לוֹ ⊙	⊙ שְׁנֵיהֶם פְּטוּרִים

ההספק היומי:
שבת דף כט ע"ב, מהמ־ שנה "לא יקוב" עד הגמ' " ואם חיברה היוצר".

1) מדוע לחכמים אסור לתת שפופרת של ביצה על פי הנר:
א) שמא הביצה תכבה את הנר והוא יהיה חייב משום "מכבה".
ב) שמא "יסתפק" מהשמן שבנר והוא יהיה חייב משום "מכבה".
ג) שמא יסתפק מהשמן שבנר והשמן "מוקצה" שהרי הוא הוקצה להדלקה.

2) כמה מקרים מוזכרים במשנה, ומתוכם, בכמה מקרים נחלקו בהם חכמים ורבי יהודה:
א) מוזכרים 4 מקרים ונחלקו מתוכם ב 3 מקרים.
ב) מוזכרים 3 מקרים ונחלקו מתוכם ב 2 מקרים.
ג) מוזכרים 5 מקרים ונחלקו מתוכם ב 2 מקרים.

3) מה החידוש שיש במילים של המשנה "ואפילו היא של חרס":
א) שרבי יהודה מתיר רק בחרס בגלל שהוא "מאוס" והוא לא חושש "שמא יסתפק" ממנו.
ב) שחכמים אוסרים בחרס משום חשש "שמא יסתפק" ואפילו שהוא "מאוס".
ג) שאפילו בביצה מחרס, שהיא עשויה מהחומר שממנו עשוי הנר, חוששים שמא הוא "יסתפק" ממנו.

כט: במה מדליקין פרק שני שבת

גזירה עילאית דשישא אטו עילאית דעלמא. והא דקאמר בסוף המצניע (לקמן דף נה. ושם) תמיהני שרא זילתא במחוסר ומפרש דטעמא מאי משום דכתן דילמא אתי לאסווויי גומות שכח ליכא גומות ומפרש בקונטרס דכולי מחתא דלפא היתא[א] התם אין לגזור מחוסר אטו שאר עיירות שבל בעיר אחת גזרינן עלייה זו[ב] אטו עלייה אחרת: **ה"ג מחלוקת בקטנים אבל בגדולים ד"ה מותר.** ול"ג ד"ה אסור דבפרק כל שעה (פסחים דף כה: ושם)[ב] משמע דטפי שכי היכא דלא אפשר מהיכא דאפשר[ג]:

ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה וכו'. [ד]ונעניין דלא קתני זו פסיק ליה כגון שהוא לנוח מלכוחים אחרים להגין עליו מפני החמה ומפני הצינה: שהמרו

הניחו בקופסא דברי הכל טמא לא נחלקו אלא שתלאו במגוד או שהניחו לאחורי הדלת ר' אליעזר סבר [א]מדלא זרקו באשפה דעתיה עילויה ומאי [ו] קרי ליה שלא מן המוכן דלגבי קופסא לאו מוכן הוא ור' יהושע סבר מדלא הניחו בקופסא בטולי בטליה ומאי קרי ליה מוכן דלגבי אשפה מוכן הוא ור' עקיבא בתלאו במגוד סבר כרבי אליעזר בהניחו אחורי הדלת סבר לה כרבי יהושע [ז]והדר ביה ר"ע לגביה דר' יהושע ממאי אמר רבא מדקתני פתילת הבגד מאי איריא דתני פתילת הבגד ליתני פתילה של בגד מאי פתילת הבגד דעדיין בגד הוא:

מתני' [ב]לא [ג]יקוב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת ואפילו היא של חרס ורבי יהודה מתיר אבל אם חברה היוצר מתחלה מותר מפני שהוא כלי אחד [ד]לא ימלא אדם קערה של שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת ורבי יהודה מתיר: **גמ'** וצריכא דאי אשמעינן שפופרת של ביצה בהא קאמרי רבנן דכיון דלא מאיסא אתי לאסתפוקי מינה אבל של חרס דמאיסא אימא מודו ליה לרבי יהודה ואי אשמעינן של חרס בהא קאמר רבי יהודה אבל בההיא אימא מודי להו לרבנן ואי אשמעינן הנך תרתי בהני קאמר רבי יהודה משום דלא מיפסק אבל קערה דמיפסקא אימא מודי להו לרבנן ואי אשמעינן בההיא בההיא קאמרי רבנן אבל בהני תרתי אימא מודו לרבי יהודה צריכא: ואם חברה היוצר מתחלה מותר וכו': תנא אם [ד]חברה בסיד ובחרסית מותר והאנן יוצר תנן מאי יוצר כעין יוצר: [ה]תניא א"ר יהודה פעם אחת שבתינו בעליית בית נתזה בלוד והביאו לנו שפופרת של ביצה ומלאנוה שמן ונקבנוה והנחנוה על פי הנר והיה שם ר"ט וזקנים ולא אמרו לנו דבר אמרו לו [ו]משם ראיה שאני בית נתזה דזריזין הן אבין ציפוראה גרר ספסלא בעיליתא דשישא לעילא מרבי יצחק בן אלעזר א"ל אי שתוקי לך כדשתיקו ליה חבריא לר' יהודה נפיק מינה חורבא [ז]גזירה עליתא דשישא אטו עליתא דעלמא ריש כנישתא דבצרה גרר ספסלא לעילא מר' ירמיה רבה א"ל כמאן [ח]כר"ש אימר דאמר ר"ש בגדולים דלא אפשר בקטנים מי אמר ופליגא דעולא דאמר עולא מחלוקת בקטנים אבל בגדולים ד"ה מותר מתיב רב יוסף [ט]ר"ש אומר גורר אדם מטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעשות חריץ קתני גדולים וקתני קטנים קשיא לתרווייהו עולא מתרץ לטעמיה ור' ירמיה רבה מתרץ לטעמיה עולא מתרץ לטעמיה מטה דומיא דכסא ור' ירמיה רבה מתרץ לטעמי' כסא דומיא דמטה מתיב רבה [י]מוכרי [יא]כסות מוכרין כדרכן ובלבד שלא יתכוין בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים והצנועין מפשילין במקל לאחוריהן והא הכא דאפשר למיעבד בצנועין דכי קטנים דמי וכי [יב]לא מתכוין שרי ר"ש לכתחלה תיובתא דר"י [יג]רבה [יד]תיובתא: **מתני'** [טו]המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני נכרים ומפני ליסטי מפני רוח רעה מפני החולה שיישן פטור כחם על הנר כחם על השמן כחם על הפתילה חייב [יא]רבי יוסי א) פוטר בכולן חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם:

גמ'

(ישעיה לג): **כי' שמעון.** לימד גורר מדם: **דלא אפסד.** מלא בגבירה שאין יכול ליטלן בידו: **מתוקמ בקטנים.** ומ"ג דאפסד בטלטול שרי כדי שמעון הואיל ואין מתכוין למרין ורבי יהודה סבר כיון דאפסד אסור: **קסבי גדולים.** מטה: **וקסבי קטנים.** כסא. ורבי יהודה פליג עליה דתנן במסכת נידה [נב:] רבי יהודה אומר כל הכלים אין נגררים לפי שאין מושן פלוגתייהו למה לי למימני גדולים דמתם קטנים שרי כדי שמעון גדולים מיבעיא ליה תנא קטנים מסוס ר' שמעון ותנא גדולים מסוס כדי יהודה: **דומיא דכסא.** קטנים ובהא הוא דאסר רבי יהודה אבל בגדולים שרי: **כסא דומיא דמטה.** גדולים ובהא הוא דשרי כדי שמעון אבל בקטנים אסר: **מוכרין כדרכן.** כסות של כלאים נושנו בשוק כדי להרגילותו למוכרו דלא לאסרה תורה אלא גזירה שמא להתמסם כדרך כל הלובשים ועלולה דומיא לבגיסה נמי למיתסי נה: **ובלבד שלא יתכוין כו'.** ור' שמעון הוא דאמר בפ' תולין: **והצנועים.** כשרים שמרחיקין עצמן מכל גוזז שפתים: **ופפ בפה דאפשר.** לכל אדם למעבד שלא על ידי לילוי ואפילו בכי שרי: **מתני' מפני נכרים.** כגון פרסיים שסיס להם יום גם שאין מניחין אור אלא בשעת עבודת אלילים שלהם: **ומפני הלסטין.** שלא ירגלו שיש שם אדם ויבוא עליו: **ומפני רוח רעה.** [ט]שמא עליו וכשאינו רואה נוח לו: **פטור.** וגמרא מפרש למולה: **כחם על הגר.** שלאחוזו שמתקלקל ומס עליו וכבה את הפתילה: **גמ'.** קרוייתי"ל: **חייב.** וגמרא [לקמן ג.] מפרש לה: **פוטר בכולן.** מפרש בגמרא (דף נא:): **שהוא עושה פחם.** בכיבוי זה והוי מלאכה דלייקה דלא מתכוין בגמרא [שם]:

הניחו בקופסא. גלי דעתיה דמשייר ליה: **במגוד.** קציל"ף דגרע מקופסא ועדיף מאחורי הדלת ואחורי הדלת עדיף מזרקו לאפסה ומוכן דר' אליעזר היינו קופסא ושלא מן המוכן מגוד ואחורי הדלת: **ומאי** [ג] **קרי ליה שלא מן המוכן.** הואיל ולרבי אליעזר מוכן טומאתה לגבי קופסא לאו מוכן הוא: **ורבי יהושע סבר לו'.** ומוכן לרבי יהושע מגוד ואחורי הדלת ושלא מן המוכן זרקו לאפסה: **ומאי** [ג] **קרי ליה.** למגוד מוכן הואיל ולר' יהושע בטל לגבי אפסה לאיי נה רבי קרי ליה שלא מן המוכן הוא ורבי עקיבא במגוד קרי מוכן ואחורי הדלת שלא מן המוכן: **והדר ביה ר' עקיבא לגבי רבי יהושע.** ומטהר לף במוכן: **מדקתני.** במתניתין פתילת הבגד דמשמע שעדיין בגד הוא קלא ומשוב בעינן ולפ"ה קאמר רבי עקיבא במתני' טהורה היא אלמא הדר ביה: **של בגד.** משמע שקפלה מבגד. הבגד משמע שקפל הבגד עלמו שלם ועגין הדלקה כלתוקימנא לעיל[ב] טעמא דרבי אליעזר דבעי פתילה מחוכמת שתלק יפה: **מתני' שאפה מנטפת.** ויתקייים הגר שאפה השמן מטפטף כל שעה לתוך הגר. וטעמא משום גזירה שמא יסתפק הימנו וכיון שהקלהו לגר מיב משום מכבה ולפי' לותה שפופרת של חרס דמיפסק ליה גזירין: **אבל אם אינה.** ליכא למיחש דמשום חיסור שבת בדיל מיניה: **ויכן לתת שפופרת.** הכי גמי יולא דרך הנקב הלמד שבנר לשפוך ושמן ממלך דרך הפתילה לתוך הדולק: **ורבי יהודה מפיה.** דלא גזר: **גמ' דלא מיפסק.** מידי שהוא מוגח בתוך חלל הגר למעלה מכיסוי: **דמפסקא.** שהרי לאל הגר מוגחת ויש לתן הפסק וליכא למימר גופיה הוא לימת מוכה דנגזור: **אבל אם אינה.** בעה"ב עלמו מבעוד יום בסיל או במרסים מותר: **בעין יפה.** שפיר: **דשיפא.** לפסה של שיש דלא עגיל בה מרין: **לפניו.** **כדשפיקו ליה חבריו.** רבי טרפון וחכמים שמפני שלא לתמו לו דבר דימה והעיד למותר: **נפק מינה חורבא.** ויעבו היתר בדבר. ור' יסתק פציכא ליה כרבי יהודה דלבר שלין מתכוין לסור ומ"מ דבשיש לו עגיל תרין גזר שלא לעלמו: **ריש גלישא.** מפטיר בנסים המכעים ומוליא ומייצב תלמידים ותיוקות: **דבלרה.** שם מקום כי זבח לה' בצלרה

בעתם. וכמוהו התירו לתופרים כמו ששנינו תופרי כסות תופרין כדרכן כו'. [זריז] הזה. **תנא** (תוספתא פ"ב) נותנין טיט או חרסית תחת [הנר], או גרגיר מלח או גריס של פול להיות שוהה. **אבין** ציפוראה גרר ספסלא בעיליתא דשישא לעילא מר' יצחק בן אלעזר. אמר ליה אי

[ב] ביצה ונפיק מינה חורבא דהוראה להיתר לאו שפיר עבדת דמשכת ספסלא גזירה עליתא דשישא דעלמא. ריש כנישתא דבצרה גרר ספסלא לעילא מר' ירמיה רבה. א"ל להגביהן, בקטנים דאיפשר להגביהן מי אמר. עולא אמר מחלוקת בקטנים אבל בגדולים דברי הכל מותר. ומותבינן לתרוייהו מהא, ר' שמעון אומר גורר אדם מיטה כסא וספסל ובלבד שלא יתכוין לעש קטנים, מכלל דפליגי בקטנים ובגדולים, קשיא לתרוייהו. **ופריק** ר' ירמיה רבה כסא וספסל גדולים הן דומיא דמיטה. עולא מפרק לטעמיה מיטה קטנה שיכול להגביהה דומיא דכסא וספסל. **מתיב** רבא ה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, שאם יתכוין נמצא נהנה מן הכלאים ואסור, והצנועין מפשילין במקל לאחוריהן כדי שלא יהא כלאים עולה על גופן כלל, הא הכא דאיפשר למעבד כצנועים כי ז לא מכוין קא שרי רבי שמעון בהעלאה עליהן. תיובתא דרבי ירמיה רבה תיובתא. **מתני' המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים כר'.**

במה מדליקין פרק שני שבת ל.

ההספק היומי:
שבת דף כ"ט ע"ב, מהמשנה "המכבה את הנר" עד ל' ע"א בגמ' "שאול שאילה".

1) מה הדין של "מלאכה שאינה צריכה לגופה":

א) פטור.
ב) חייב.
ג) מחלוקת.

2) כיבה את הנר כדי שחולה "שאין בו סכנה" יוכל לישון, מה דינו:

א) פטור ומותר.
ב) פטור ואסור.
ג) מחלוקת אם חייב או פטור.

3) מהן שני המקרים שמוזכרים כאן, שבהן הכיבוי נחשב למלאכה "הצריכה לגופה":

א) כיבוי לצורך פחמים ושל הבהוב הפתילה.
ב) כיבוי לצורך פחמים ולצורך מי שאחזתו רוח רעה (שהרי הנר מבעתו)
ג) תשובות א' וב' נכונות.

"אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים, שנאמר כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכתיב בתריה והביאותים אל הר קדשי"
(שבת דף קיח)

גמ' מדקתני סיפא חייב ש"מ ר' יהודה היא רישא במאי עסיקנא אי בחולה שיש בו סכנה מותר מיבעי ליה ואי בחולה שאין בו סכנה חייב חטאת מיבעי ליה לעולם בחולה שיש בו סכנה [א]ובדין הוא דליתני מותר ואיידי [ב]דבעי למתני סיפא חייב תנא נמי רישא פטור והדתני רבי אושעיא אם בשביל החולה שיישן לא יכבה ואם כבה פטור אבל אסור ההיא בחולה שאין בו סכנה ורבי שמעון היא: שאול [ג]בשאילה זו לעילא מר' תנחום דמן נוי מהו לכבות בוצינא דנורא מקמי באישא בשבתא פתח ואמר אנת שלמה אן חכמתך אן [ד]סוכלתנותך לא דייך שדבריך סותרין דברי דוד אביך אלא שדבריך סותרין זה את זה דוד אביך אמר [1]לא המתים יהללו יה ואת אמרת [2]ושבח אני את המתים שכבר מתו וחזרת ואמרת [3]כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת לא קשיא הא דקאמר דוד לא המתים יהללו יה הכי קאמר לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות קודם שימות שכיון שמת בטל מן התורה ומן המצות ואין להקב"ה שבח בו והיינו דאמר ר' יוחנן [ה]מאי דכתיב [4]במתים חפשי כיון שמת אדם נעשה חפשי מן התורה ומן המצות ודקאמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו שכשחטאו ישראל במדבר עמד משה לפני הקב"ה ואמר כמה [ו]תפלות ותחנונים לפניו ולא נענה וכשאמר [ז]זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך מיד נענה ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו דבר אחר מנהגו של עולם שר ב"ו גוזר גזרה ספק מקיימין אותה ספק אין מקיימין אותה ואם תמצי לומר מקיימין אותה בחייו מקיימין אותה במותו אין מקיימין אותה ואילו משה רבינו גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים וגו' ד"א ושבח אני וגו' כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב [ח]עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו אמר דוד לפני הקב"ה [ט]רבונו של עולם מחול לי על אותו עון אמר לו מחול לך אמר לו עשה עמי אות בחיי אמר לו בחייך איני מודיע בחיי שלמה בנך אני מודיע [י]כשבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים דבקו שערים זה בזה אמר שלמה עשרים וארבעה רננות ולא נענה פתח ואמר [יא]שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד ותריה למיבלעיה אמרו [יב]מי הוא זה מלך הכבוד אמר להו ה' עזוז וגבור חזר ואמר [יג]שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה ולא נענה כיון שאמר [יד]ה' אלהים אל תשב פני משיחך קדירה וידעו כל העם וכל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו עון ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו [טו]והיינו דכתי' [יא]ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו וילכו לאהליהם שמצאו נשותיהן בטהרה שמחים שנהנו מזיו השכינה וטובי לב שנתעברו נשותיהן של כל אחד ואחד וילדה זכר על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו (ולישראל עמו. לדוד עבדו) שמחל לו על אותו עון ולישראל עמו דאחיל להו עון דיום הכפורים ודקאמר שלמה כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב [יב]הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם הודיעני ה' קצי אמר לו גזרה היא מלפני שאין מודיעין קצו של בשר ודם ומדת ימי מה היא גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת ימיו של אדם ואדעה מה חדל אני אמר לו [טז]בשבת תמות אמות באחד בשבת אמר לו כבר הגיע מלכות שלמה בנך [יז]ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא אמות בערב שבת [יח]אמר לו [יג]כי טוב יום בחצריך מאלף [טז]טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח כל

ה [יא] עוֹרְרָה וְנַחֲמָתֵנִי: תהלים פו יז 7 שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ
ה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר מִלְחָמָה: תהלים כד ח 9 שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם
ה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה: תהלים כד ט-י 10 יְיָ אֱלֹהִים אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ
ברי הימים ב ו מב 11 בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי שִׁלַּח אֶת הָעָם וַיְבָרְכוּ אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֵּלְכוּ לְאָהֳלֵיהֶם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב
יְיָ לְדָוִד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: מלכים א ח ס סו 12 הוֹדִיעֵנִי יְיָ קְצִי וּמִדַּת יָמַי מַה הִיא אֵדְעָה מֶה חָדֵל
ב יום בְּחַצְרֶיךָ מֵאָלֶף בָּחַרְתִּי הִסְתּוֹפֵף בְּבֵית אֱלֹהַי מִדּוֹר בְּאָהֳלֵי רֶשַׁע: תהלים פד יא

יזדמן לנו, במסכת דיבמות אמרינן בפרק הערל [דף עט] אמרו ונתינים דוד גזר עליהן, משה גזר עליהם מהוטב עציך עד שואב מימיך. ובמסכת ברכות בפרק שלשה שאכלו כאחת אמר רב נחמן משה תיקן ילה בפרק בני העיר [דף לב] תנו רבנן משה תיקן להן לישראל שיהו קורין ודורשין בעניינו של יום. ובפרק יוה"כ [יומא דף עה] משה תיקן להם זמן סעודה. (ובפרק) [ובמסכת] תענית [דף כז] [בפרק] בא בע מאלעזר וארבעה מאיתמר. בשלמא לדוד עבדו שמחל לו הקב"ה על אותו עון, אלא לישראל עמו מאי היא שמחל להם, עון יום הכפורים. תמצא פירושו בפרק משקין בית השלחין [מו"ק דף ט] אותה שנה לא עשו ישראל צום הכפורים.

ההוא מרבנן ורבי (עקיבא) [ויעקב] שמיה מסתברא דהרחצת כל גופו, דאי סלקא דעתך הרחצת מי גבי מכה בשבת דאמר רב אין מונעין חמין ושמן מעל גבי מכה בשבת. מתקיף לה רב יוסף ולא ע לחמין שהוחמו מערב שבת. מתקיף לה רב דימי ומאמי דהכא בחמין שהוחמו בשבת פליגי, דיל פליגי. אמר אביי אנא בעאי דאישתי ליה וקדים ושני ליה רב יוסף מפני שסכנה היא לו. כי אתא רב ואמרי לה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן הלכה כרבי אלעזר בן עזריה, בין בחמין שהוחמו בש שבת, בין בהרחצת כל גופו ובין בהרחצת מילה, מפני שסכנה היא לו. ואלו העיקרים אמרו [והקש מיבעיא ליה. ובמסכת ע"ז תמצא כמו אלו העיקרים רבים. ואילו משה רבינו גזר כמה גזירות ותיק

ילדי בני היכלא

הפקדתי שומרים

מחדירים את העולם

בני ברק
תורה · חינוך · חסידות · עיר שהיא עולם
אגף קהילות צעירים ונוער

'אין העולם מתקיים אלא בשביל הבל פיהם של תינוקות של בית רבן'

ילדי 'בני היכלא' התהורים מתחזקים בלמוד התורה ובתפלה ומוסיפים זכויות לישועת עם ישראל ולמען הצלת אחינו ישראל הנתונים בצרה ובשביה

קו 'בני היכלא'

בקו 'בני היכלא' - שלוחה 9

> **מאזינים** לתכניות מיחדות לימים אלו עם דברי חזוק מגדולי הרבנים והמגידים שליט"א > **מקבלים** ואומרים פרקי תהלים

> **מדוחים** שעות למוד וקבלות טובות > **ונכנסים** להגרלות על פרסים יקרי ערך!!!

מסגרות למוד בקהלות הקדש

הגרלות על מאות פרסים יקרי ערך!

יתקימו מסגרות למוד בקהלות הקדש במתכנת האפשרית עם פרסים מיחדים

- פרטים יבואו! עקבו אחר ההודעות בקו 'בני היכלא'

פרסים מיוחדים לכל הילדים המשתתפים!

0733-638-700

לבחור

ביום שלישי, כשתכנס לשלוחה 9 שלוחת "הפקדתי שומרים", תצטרך לבחר לאיזו רמת למוד הנך משתיך. הקש את מספר הזהות שלך ובחר את הרמה הרצויה!

מעתה, בשאר הימים תצטרך רק להקיש את מספר הזהות שלך והמערכת תזהה אוטומטית את המשימות שמיעדות לך!

לעדכן

מדי יום, אחרי שלמדת בחוברת "הפקדתי שומרים" ובצעת את המשימה היומית, אתה מזמן לעדכן אותנו!

לצד כל משימה יש ציור של טלפון עליו מופיעה מופיע מס' המשימה היומית.

ממלא לעדכן מדי יום את המשימה של אותו יום. סומכים עליך!

שכחת? לא נורא! אפשר לעדכן גם יומים אחר כך.

"עת צרה היא ליעקב וממנה יושע"